

Sygn. akt II Kp 552/17

PR Gdańsk Wrzeszcz, 2 Ds. 2171/16

POSTANOWIENIE

Dnia 05 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Władysław Kizyk

Protokolant: staż. Joanna Deręgowska

po rozpoznaniu zażalenia pokrzywdzonego (...) sp. z o.o. na postanowienie o umorzeniu śledztwa zatwierdzone w dniu 30 czerwca 2017 r. przez Prokuratora Rejonowego Gdańsk-Wrzeszcz w Gdańsku, w sprawie o sygn. akt 2 Ds. 2171/16

na podstawie art. 329 § 1 i 2 k.p.k. w zw. art. 465 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r., które zostało zatwierdzone przez Prokuratora Rejonowego Gdańsk - Wrzeszcz w Gdańsku w dniu 30 czerwca 2017 r. umorzono postępowanie w sprawie usiłowania doprowadzenia w nieustalonym miejscu i czasie, nie później jednak niż do 21 listopada 2016 r. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w kwocie 1.576.984,07 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd Sądu Okręgowego w Gdańsku rozpoznającego sprawę o przyznanie powyższego roszczenia z sygn. akt IX GC (...) co do rzeczywistych okoliczności stanowiących podstawę jego wypłaty, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. – wobec braku znamion przestępstwa – na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W uzasadnieniu organ prowadzący postępowanie przygotowawcze wskazał, że brak jest podstaw do uznania, że nakaz zapłaty który miałby zostać wydany w sprawie IX GC (...) usiłowano uzyskać, poprzez świadome wykorzystanie działań bezprawnych mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Także sam pokrzywdzony nie wskazał, aby któryś z dowodów dołączonych do pozwu powstał w wyniku tzw. fałszu materialnego. Ponadto wskazano, że strona postępowania cywilnego, która podnosi argumenty na poparcie swojego stanowiska, a jednocześnie nie przytacza argumentów korzystnych dla pozwanego nie dopuszcza się podstępного wprowadzenia w błąd. Tym samym uznano, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw by uznać, że wniesieniu pozwu we wskazanej sprawie nastąpiło w warunkach uzasadniających popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. (postanowienie, k. 112-113).

Postanowienie to zaskarżył pokrzywdzony (...) sp. z o.o., który niniejszemu rozstrzygnięciu zarzucił obrazę art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów znajdujących się w aktach postępowania cywilnego prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, sygn. akt IX GC (...), poprzez błędne uznanie, że nieprzedłożenie w toku postępowania przez M. Ż. sfalszowanych dokumentów, a także brak wydania przez sąd nakazu zapłaty znosi znamiona czynu zabronionego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. (zażalenie, k. 116-121).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wniesione przez pokrzywdzonego jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie o sygn. akt 2 Ds. 2171/16 w kontekście podniesionych przez skarżącego zarzutów nie prowadzi do przyjęcia prezentowanych przez niego zapatrywań prawnych i przyjętych koncepcji.

Wbrew wywodom zawartym w zażaleniu prowadzący postępowanie przygotowawcze poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał trafnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

Ocena ta uwzględnia wszystkie zebrane w sprawie dowody, które zostały nadto ocenione zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 7 k.p.k. Prowadzący postępowanie przygotowawcze miał na uwadze wskazania wiedzy, reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Tak przeprowadzona ocena materiału dowodowego, zaprezentowana w uzasadnieniu orzeczenia uznana być musi za ocenę swobodną, bez cech jakiegokolwiek dowolności i jako taka pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Wobec powyższego zdaniem Sądu Okręgowego w Elblągu należy zgodzić się z Prokuratorem, że w niniejszej sprawie brak jest znamion przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Natomiast zażalenie skarżącego stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez prokuratora.

Podniesione przez skarżącego zarzuty jawią się jako ogólnikowe i tym samym nie dają podstaw do uznania, że doszło do naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Wywód skarżącego sprowadza się do konkluzji, że prowadzący postępowanie przygotowawcze dokonał błędnej wykładni znamion czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k.

Tut. Sąd w pełni aprobuje ustalenia Prokuratora polegające na tym, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do przyjęcia, że nakaz zapłaty w sprawie IX GC (...) usiłowano uzyskać przy wykorzystaniu bezprawnych działań, mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej.

Istotą przestępstwa oszustwa jest doprowadzenie pokrzywdzonego do samodzielnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym poprzez jedno z zachowań – tj. wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wobec tego z uwagi na konieczność doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, pokrzywdzonym może być tylko taki podmiot, który takiego rozporządzenia dokonał.

Natomiast w przypadku tzw. „oszustwa sądowego” sprawca swe zachowania podejmuje korzystając z dozwolonych przez prawo regulacji procesowych, ale przy wykorzystaniu działań bezprawnych, mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej, np. poprzez świadome przedłożenie sfalszowanego dokumentu. „Oszustwo sądowe” następuje poprzez podanie nieprawdziwych twierdzeń i poparcie ich fałszywymi dowodami. W judykaturze przyjmuje się, że w wypadku przedstawienia fałszywych dowodów i związanego z tym wprowadzenia sądu w błąd, może dojść do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pozwanego, jeżeli na podstawie tych dowodów sąd zasądzi roszczenie (np. wyrok SN z dnia 13.12.2006 r., sygn. akt V KK 104/06).

W niniejszej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca. W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że proces cywilny ma charakter kontradyktoryjny, a zatem strony wdają się w spór i to na nich ciąży obowiązek udowodnienia swoich racji. W związku z tym, że M. Ź. uznał, że kontrahent, czyli pokrzywdzony nie wywiązuje się należycie z zawartej umowy i nie zapłacił należności wynikających z faktury VAT nr (...) skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i wniósł pozew o zapłatę. Pomiędzy stronami pozostaje bezsporne, że w/w nie posłużył się sfalszowanymi dokumentami. Mając natomiast na uwadze obowiązujący porządek prawny oczywistym jest, że powód nie miał obowiązku dostarczać sądowi materiału dowodowego na swoją niekorzyść, tym bardziej, że z zeznań M. Ź. wynika, że nie zaakceptował on rozliczeń pokrzywdzonego i nie zgadzał się z wystawionymi przez niego kompensatami.

Oceniając sposób działania M. Ż. nie sposób dostrzec znamion występku z art. 286 § 1 k.k. Zażalenie natomiast stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Prokuratora, nie prezentuje ono żadnych konkretnych zarzutów, czy uchybień ze strony organu prowadzącego śledztwo.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Elblągu stoi na stanowisku, że zawisły pomiędzy stronami spór ma charakter stricte cywilno-prawny i w drodze tego postępowania pokrzywdzony powinien dążyć do jego rozwiązania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.